

landgoed nabij Twickenham, waarheen hij ook zijne grijzende ouders deed komen, wien hij eene voorbeeldige liefde toedroeg.

Na zijn *Essay on Man* en andere meesterstukken, verscheen zijne satire *Dunciad*, waarin de man, die eens zoo treffend had bezongen: »Vergeef ons onze schulden, gelijk wij vergeven onzen schuldenaren!» zijne tegenstanders, en niet zelden onrechtvaardig, verguisde en belaagde; maar Pope's gemoed werd op 't laatst van zijn leven bitter en wrevelig. Hem trof de grootste ramp des ouderdoms: zijne vrienden vóór zich ten grave te zien dalen; en daarbij leed hij onder de staatkundige woelingen.

De vrees voor eene landing van den Pretendent deed het gouvernement aan alle Roomschen verbieden binnen Londen te komen; maar de dood maakte dit verbod voor Pope weldra noodeloos. Hij overleed op zijn geliefkoosd buitenverblijf in den ouderdom van zes en vijftig jaren. Stervende sprak hij: »Er is niets zoo verdienstelijk als deugd en vriendschap; en inderdaad de vriendschap is een bestanddeel der deugd;» en iets later: »Ik ben zoo zeker van de onsterfelijkheid der ziel, dat het mij is, alsof ik mij daarvan met eigen oogen had overtuigd.»

JAMES THOMSON.

1700—1748.

WERKEN.

Gedichten: *The Seasons*. — *The Castle of Indolence*. —

Poem upon *Liberty*. — *Rule Britannia*, enz.

Deze grootste der Engelsche natuurdichters werd te Ednam, nabij Kelso, in 't graafschap Roxburgh geboren, waar zijn vader toen predikant was, doch later in die betrekking naar Southdean toog, in de nabijheid van 't Cheviot gebergte. Hier bragt Thomson zijne jeugd door, en voedde er, met de indrukken eener rijk geschakeerde natuur, zijn

dichterlijk gemoed, dat zijne moeder zoo veel mogelijk hielp ontwikkelen.

Hoe vroeg de zangstroom bij hem vloeide, blijkt uit een gedicht, op zijn veertienste jaar vervaardigd, waarin hij zegt, dat hij de natuur doorzag, en door een inwendig licht met engelen en onbeligchaamde heiligen sprak, die de woning van den Eeuwigen Koning doorzweven!

Doordrongen van 't gevoel, als dichter te zijn geboren, verachtte hij de wetenschap, doch besloot, op aanraden van zijne vrienden, in de godgeleerdheid te studeeren. Toen echter een hoogleeraar van de wijze, waarop hij een psalm uitlegde, zeide, dat het veel te dichterlijk was voor eene gewone vergadering, kreeg hij zulk een afkeer van deze studie, dat hij haar voor goed vaarwel zeide.

Na zijns vaders dood begaf hij zich, om fortuin te zoeken, naar Londen, waar zijn collége-vriend, Mallet, hem eene betrekking als gouverneur bezorgde. Eenige losse gedichten over den winter, aan Mallet getoond hebbende, ried deze hem aan, ze tot een geheel te vereenigen, en alzoo uit te geven. Thomson deed zulks, en met het gelukkig gevolg, dat het gedicht, 't welk in Maart 1726 verscheen, in 't zelfde jaar nog een tweeden en een derden druk beleefde. Deze arbeid bragt hem slechts drie guinjes op.

Na nog een gedicht op den zomer te hebben uitgegeven, bezong hij nog den herfst en de lente, en gaf toen alle gezamenlijk in 't licht, onder den titel: *The Seasons*. Slechts twintig guinjes ontving hij voor 't handschrift, maar grooter loon vond hij in de achting en den roem, die hij door dit meesterstuk verwierf, en in de kennismaking met de voornaamste letterkundigen; vooral met Pope, die nog eenige verbeteringen in zijn werk bragt, waarvan hij een dankbaar gebruik maakte.

Vervolgens deed Thomson eene reis door Frankrijk, Zwitserland en Italië, als gouverneur van den zoon van Sir Talbot, die hem, bij zijne terugkomst, eene betrekking als geheimschrijver wist te bezorgen. De weinige beslommingen, en het goede inkomen aan deze betrekking ver-

bonden, gaven Thomson tijd en lust zijne dichterlijke oefeningen voort te zetten. Hij bewerkte nu zijn *Poem upon Liberty*, dat echter met minder bijval werd ontvangen, dan hij had verwacht.

Niet lang na den dood van zijn beschermer, werd hem zijne betrekking ontnomen, en nu zag hij zich genoodzaakt, door schrijven in zijn onderhoud te voorzien. Hij leverde eenige treurspelen, die weinig opgang maakten, ofschoon het »*Rule Britannia*,» uit den *Manfred*, een volkslied is geworden. De Prins van Wales, die naar de gunst des volks dong, en daarom schrijvers en dichters voor zich zocht in te nemen, verschaftte hem eene jaarwedde van 100 p. St., die later met 300 p. St. vermeerderd werd, toen hij de betrekking kreeg van opzigter over de Leeward Islands, met de vrijheid, zich daar door een ander te laten vervangen.

Nu zocht Thomson zich eene bevallige landelijke woning uit te Kewlane, nabij Richmond, waar hij zijn *Castle of Indolence* afwerkte — doch reeds in 't volgende jaar kwam hem, te midden van al zijn stil genot en zijne grootsche plannen, de dood opeischen. Van Londen, na eerst gewandeld te hebben, in een bootje huiswaarts gekeerd zijnde, openbaarde zich eene zware verkoudheid, welke hem eene hevige koorts op 't lijf joeg, waaraan hij in zeven-en-veertig-jarigen ouderdom overleed.

OLIVER GOLDSMITH.

1728—1774.

WERKEN.

Gedichten: *The Deserted Village*. — *The Traveller*.

Blijspelen: *The Good natured Man*. — *She Stoops to Conquer*.

Proza: *The Vicar of Wakefield*. — *The Citizen of the World*. —

History of Rome, of Greece en of England, enz.

Deze uitstekende prozaschrijver en keurige dichter werd te Pallas, een dorp in 't Iersche graafschap Longford, ge-